

NT-lezing: Lucas 1: 39-46a

Zingen door zangers lied 157 b Iedere tijd opnieuw

Overweging en aansluitend orgelspel

Lieve mensen, gemeente van Gods goede verhaal

Vorige week zondag had ik een preekbeurt op Schiermonnikoog.

Toen wij vrijdags aankwamen op het eiland stonden er bij de supermarkt allemaal kerstbomen. We zeiden nog tegen elkaar wat veel bomen, zouden ze die hier wel allemaal verkopen?

Toen wij maandagmorgen tegen 10 uur vertrokken naar de boot, konden we onze ogen haast niet geloven. Zoveel bomen waren er die ochtend al verkocht....

De Sint had amper de hakken gelicht en iedereen rent om een kerstboom te kopen. En niet alleen op Schiermonnikoog, bleek later, maar eigenlijk overal doet de kerstbomenhandel het goed.

Het lijkt alsof we allemaal zin in Kerst hebben!

En dat is misschien ook niet zo raar, want we hebben toch weer een vreemd jaar achter de rug.

Corona met de vele beperkingen.

Al die vluchtelingen.

De vreselijke overstromingen in o.a. Limburg door de klimaatverandering.

Eigenlijk hebben we allemaal wel even zin aan een onbekommerde kerstsfeer.

En het Kerstfeest is ook een feest, populair ver over kerk- en landsgrenzen heen.

Een feest dat je collectief wat uit de winterdip en andere sores kan halen.

En begrijp me goed, ik wil daarin echt geen spelbreker zijn hoor!

Maar ik vraag me wel eens af of Advent en Kerst wel echt bedoeld is als de idylle die wij er vaak van maken.

Zelf denk ik dat de boodschap van Advent en Kerst toch wel wat radicaler is dan wij vaak denken. En dat heeft voor mij ook te maken met de lofzang van Maria vanmorgen. Dat werd me eigenlijk een paar jaar geleden duidelijk toen ik de opleiding contextueel pastoraat volgde in het klooster van Huissen.

Dit lied van Maria, het Magnificat, zoals wij het zopas zongen en lazten wordt daar elke dag gezongen door de broeders en de gasten. Trouwens in de meeste kloosters. En dus niet alleen in Advent, maar gewoon altijd.

Het was ook daar, en de rust en de sfeer daar zullen zeker hebben bijgedragen, dat deze woorden ineens anders bij mij binnenkwamen.

En ook wel even de vraag:

Waar haalt Maria, nog een jong meisje, deze woorden vandaan?

Ze heeft net de engel op bezoek gehad.

Bekomen van die schrik, gaat ze alleen op weg, toch nog zo'n 100 kilometer in haar eentje, naar haar familielid Elisabeth. En dan gebeurt daar iets dat buiten ons bevattingsvermogen omgaat.

Elisabeth, weet voelt, dit kind van Maria is een bijzonder en gezegend kind.

En dan zingt Maria.

Woorden van lang geleden.

De tekstschrijver Lucas grijpt terug op woorden van het lied van Hanna, de moeder van Samuel, toen Hanna Samuel naar de tempel bij Eli bracht.

Het schijnt zelfs dat tot op de dag van vandaag jonge aanstaande moeders in het Oosten dergelijke liederen zingen. Een dank- en loflied.

Maar wat zingen ze:

Over God die redding brengt uit verdrukking en vernedering. God die altijd de kant van de armen en de zwakken kiest. Machthebbers van de troon stoot.

En rijken met lege handen wegstuurt.

Het is dus eigenlijk helemaal niet zo'n 'zoet hemels' liedje in het Kerstevangelie! Maar meer opruiend en revolutionair.

Een van de broeders in dat klooster in Huissen zei ook het heeft meer weg van de internationale: 'Ontwaakt verworpene der aarde', dan van 'dromen over een witte kerst!'.

En dus ook iets anders dan de gezellige kerstboom en even een onbekommerde kerst.

Dit nog ongebooren kind in Maria's baarmoeder is de aankondiging van werkelijke verandering en ommekeer. De vraag is of wij daar nog in geloven?

Of we daar af en toe een sprankje hoop uit halen?

Dat het echt kan omkeren!

De bijbel leert ons immers, als God ingrijpt, dan is dat altijd voor de arme en geringe. Mensen zonder aanzien, niet meetellen. Toen herders en ander ongeregeld volk.

God geboren als kind, met ouders die moeten vluchten, een vluchtelingenkind. Zoals er nu ook nog zoveel op de vlucht zijn.

Juist in het evangelie van Lucas is er bijzondere aandacht voor die maatschappelijke kant van Jezus komst en zijn boodschap.

Jezus belichaamt Gods bevrijding door er te zijn voor hen die niet meetellen, tekort komen, altijd achteraan staan.

En voor jullie nu gaan denken, die ds. Martje is ook een zwartrok met deze boodschap! Nou dat valt wel mee, ik draag niet voor niets een witte toga, als teken van opstaan.

En ik zeg ook helemaal niet dat Kerst niet gezellig mag zijn want gezelligheid kan mensen ook verbinden. Arm en rijk, oud en jong, Nederlanders en medelanders.

Maar het lied van Maria, dat Magnificat, heeft mij al die keren in het klooster in Huissen wel doen beseffen dat we als kerken geen kerstromantiek moeten verkopen!

Maar ons die boodschap van ommekeer aantrekken, daarin geloven en..... ook iets mee doen. Dat het op bepaalde punten anders kan en ook moet. Ook in ons samenleven met elkaar.

Het lied van Maria gaat over Gods liefde die oog heeft voor hen die geen helper hebben. Als een soort tegengif tegen alles wat mensen uit elkaar drijft, polariseert, tegen elkaar opzet. En hopelijk ook een tegengif tegen meelopen en gezapigheid.

Is blijven geloven in een wereld waarin het anders kan, moet en eens zal zijn. Een wereld van vrede en van recht, want die twee horen onlosmakelijk bij elkaar. Werken aan een wereld van omzien naar elkaar.

En het hoeft niet altijd groots.

We hebben het de laatste dagen weer gezien met de actie Minima voor Minima in ons dorp. Een kerk die ook maatschappelijk betrokken is over kerkmuren heen.

Die ook initiatieven wil ontwikkelen, bijvoorbeeld nu met de hoge energieprijzen, om mensen die het niet redden te helpen, omdat niemand in de kou wil zitten!

Er zijn wat dat betreft nog genoeg wensen, die we ook mogen uitvoeren.

We hebben niet voor niets bij de kerk weer een wensboom staan.

Ik zou u willen uitnodigen als u de kerk uitgaat om een uitvoerbare en reële wens op te schrijven op een houten schijf, een touwtje eraan te doen en in de boom te hangen.

En laten we leven, vertrouwen, geloven en ook werken naar het Magnificat van Maria.

Ik hoop dat het zo mag zijn.

Amen